

21ste zondag jaar A – 23 augustus 2026

Beste medegelovigen,

Komende donderdag ronden we onze reeks van de Preekstoel voor dit jaar af met Kateleine Boon.

3 anderen zijn haar dit jaar reeds voorgegaan: Lieven Boeve, Sander Vanmaercke en Kristien Emmerechts.

Zij hadden allen als opdracht gekregen van, vertel ons eens wat is jouw antwoord op de bewering: ik durf te zeggen dat ik Christelijk gelovig ben.

Allen hebben het geprobeerd en alle drie gaven ze een verschillend antwoord.

Ook deze vierde, Kateleine Boon, zal ook vanuit haar gelovig zijn, antwoord geven op deze stelling.

Ook vandaag in het evangelie horen we iets dergelijks, ook vandaag zijn we getuigen van een Credo, een geloofsgetuigenis.

Beste mensen,

“Wie zegt gij dat Ik ben?”

Deze vraag van Jezus staat vandaag ook hier centraal.

Getuigenis afleggen van je gelovig zijn, van je manier waarop je laat zien dat je een gelovig mens bent, is niet zo gemakkelijk.

“Waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, ben Ik in hun midden” (Mat.18,20).

Jezus stelt ons dus nu ook persoonlijk die vraag: *“Wie ben Ik voor u?”*

Iemand die zo’n vraag stelt zegt eigenlijk direct ‘zonder boe of bah’: ik wil een zeer persoonlijk gesprek met je over ons twee.

Daar een preek over maken, is niet zo eenvoudig, dat was wél heel duidelijk bij het getuigenis van deze 3 sprekers in onze serie de Preekstoel.

Hebben zij ons écht een antwoord gegeven op de hun gestelde vraag? Het heeft ons in elk geval geboeid.

Het was voor hen ook telkens zoeken naar woorden, naar de juiste weergave van een zo omvangrijk gegeven en dan zijn woorden altijd beperkt.

De uiteindelijk de vraag “wie Jij, Jezus voor mij bent” vertrekt van de vraag “wie ‘God’ voor mij is”.

En als Petrus dan overtuigend antwoord: ‘Gij zijt de Zoon van God’, dan reageert Jezus met: ‘dat heb je niet uit jezelf, Petrus’.

(goed dus, oké, met God’s hulp dan maar.)

Ik troostte me wel vanuit de gedachte dat Jij tegen Petrus al zei: “dat hebt ge niet uit u zelf Petrus”. Goed dus, met Gods hulp dan maar.)

Ons geloofsgedrag, ons levenspatroon is gestoeld op wat we van huis uit hebben meegekregen, op wat we op school geleerd hebben, op wat we in de zondagsvieringen te horen krijgen.

Heel globaal kunnen we zeggen dat we in contact met de Bijbel, God beter leren kennen, een God die zich intensief met mensen inlaat, met hun ‘heilsgeschiedenis’, met hen onderweg, een leven lang.

Mensen in de Bijbel waren steeds op weg.

Letterlijk: de woestijntocht na de exodus en figuurlijk: de roep om bekering van de profeten.

De eerste Christenen noemde men ook wel eens: de mensen van de weg.

Denk aan het onvergetelijk verhaal van de Emmaüsgangers. ‘Onderweg’ hebben zij onnoemelijke malen zeer verschillende tussenkomsten toegedicht aan God.

Die duidingen waren soms tegenstrijdig en tonen uiteindelijk de onmacht van het menselijke taal als het over God zelf gaat.

Maar van de andere kant bekeken is in die tocht in de Bijbel God steeds als aanwezig ervaren. Hij was er vooral richtinggevend, meestal via het woord van individuele mensen die Hij vroeg zijn boodschap over te brengen.

Hier ben ik Heer, was telkens hun antwoord. Dat was nu juist ook Gods antwoord op de berg aan Mozes. Eenmaal de uitnodiging aanvaard “konden zij niet meer zwijgen”.

‘God is onzegbaar en zeer nabij in het leven van mensen die onderweg zijn’.

En dat zijn we toch allemaal!

Moeten wij mensen zijn die in ons leven stenen moeten verleggen in een rivier?

Neen, maar wij moeten wél getuigen zijn van die belangrijke boodschap van Jezus; ervan getuigen dat Jezus volgen geen verkeerde keuze is, maar een houvast, een stevige basis, een rots waarop kan verder gebouwd worden.

Laat Jezus voor ons de weg van onze levenswandel zijn. Die weg wil ik volgen.

Wij kennen die weg wel niet exact maar naast die onzekerheid hebben wij er vertrouwen in.

Vanuit die grond moeten wij er zijn voor mensen.

Ontvankelijk zijn voor wat het leven ons aanreikt en daarop inspelen.

Jezus voorbeeld moet ons oriënteren naar positieve betrokkenheid voor alle medemensen, naar zorg voor wie lijdt en naar specifieke aandacht voor wie minder kansen heeft in het leven, naar gerechtigheid voor iedereen,

Ons inzetten op mededogen en naastenliefde.

Mee-leven ook met de pijn binnenin de mensen.

En dit vooral via de dagdagelijkse kleine dingen.

De moed hebben om ons consequent in te zetten voor gerechtigheid.

Vergevingsgezind tussen mensen staan.

Samen bouwen aan een wereld van rechtvaardigheid, samen bouwen aan een wereld waar er plaats is voor iedereen.

Samen bouwen aan een wereld van vrede.

Laten wij samen, die rots zijn waarop Christus kan vertrouwen en verder bouwen.

Cor van den Bosch